

1878	34 gezins- hoofden uit de elite	gemiddelde aanslag in de personele belasting van deze gezinshoofden:	f 570,68
1880	34 gez. hfd.	gemiddelde aanslag personele belasting:	f 516,09
1882	72 gez. hfd.	gemiddelde aanslag personele belasting:	f 561,39
1884	58 gez. hfd.	gemiddelde aanslag personele belasting:	f 537,74

Dit snelle komen en gaan van de kapitaalkrachtige inwoners van de Maasstad maakte de vrees van de raadsleden alleszins reëel. Waarbij bovenal moet worden beseft dat de discussie steeds door financiële overwegingen beslist werd. Voorop stond dat elk risico vermeden moest worden, dat door een wijziging van de plaatselijke directe belasting de gemeentelijke inkomens zouden dalen. Het doel was onverminderd de zorg dat er meer geld in de gemeentelijke kas kwam.

Deze verlangens beheersten ook de gedachtewisseling over het derde hoofdpunt van de beraadslagingen: de vaststelling van de waarde van het meubilair en de invloed van dit bedrag op de aanslag. Tot dan toe was deze waardebepaling een eenvoudige en weinig omstreden zaak geweest. De commiezen stelden namelijk de huurwaarde vast van het door de belastingschuldige bewoonde pand en schatten vervolgens de waarde van het meubilair van de bewoner. Dit leidde zelden tot problemen die, zo zij ontstonden, konden worden opgelost door een aanvraag van de betreffende belastingplichtige tot precieze schatting van het huisraad.

Ook de nieuwe regeling van de plaatselijke directe belasting bood deze mogelijkheid. Artikel 12 gaf de belastingplichtigen het recht om taxatie van het huisraad te verlangen door een verzoek daartoe in te dienen bij Burgemeester en Wethouders van Rotterdam. Deze stelden hierop schatters aan, die beëdigd waren door de arrondissementsrechtbank. De schatters voerden vervolgens de taxatie uit op kosten van de aanvrager.

De kosten van de taxatie bedroegen drie procent van het geschatte bedrag met een minimum van f 3,- en een maximum van f 20,-. Dit betekende dat de schatting slechts lonend was voor